

vise nogen større Taknemmelighed mod den høifalige Enkedronning; end ved at opfylde hendes sidste Billie og derfor vise den i Gjerning ved at sørge for de Folk, for hvem hun saa indstændig har bedet os derom. Jeg skal derfor anmode det høitærede Thing ikke at tage det ilde op, at jeg har fundet mig opfordret til at sørge for disse underordnede Klasser; thi jeg troer, det er Thinget meget om at gøre ikke at forurette den simple Klasse. Hermed skal jeg overlade Sagen til det ærede Things Afgjørelse.

Meier: Endskjøndt jeg ogsaa er af den Formening, at Udvalgets subsidiaire Forslag ikke lidet er at foretrække for det oprindelige, hvilket jeg ikke søger alene i Summernes Afrunding, thi denne Afrunding fandt ogsaa Sted i det oprindelige Forslag, men fornemmelig deri, at det er blevet befriet fra flere besynderlige Resultater, som heftede ved det første Forslag, men som jeg ikke nærmere skal omtale, da det er taget tilbage — saa troer jeg dog, at Thinget vil gjøre bedst i at slutte sig til Mindretallets Forslag eller Regjeringsudkastet, og det af den simple Grund, at deels er den finansielle Forskjel meget ubetydelig, og deels troer jeg vist, at man lettest undgaaer al Tanke og Tale om Vilkaarlighed, naar man følger et Forslag, der er bygget paa bestemte Regler, hvorimod det andet er af den Bessafsenhed, at man ikke deri kan finde nogen Regel. Idet jeg nu saaledes tillader mig at anbefale det oprindelige Forslag og for mit Vedkommende agter at slutte mig til det, saa stunder jeg Anledning til at gjøre opmærksom paa en lille Unvigtighed, som deri forekommer. Jeg skal foreløbig bemærke, at det ikke er for det finansielle Resultats Skyld, at jeg henleder Opmærksomheden derpaa; men det er blot, fordi Revisionen ellers ikke i sin Tid vil kunne

undlade at gjøre en Udsættelse. Det er nemlig en Afvigelse fra Finantsloven, og maaskee den ligger mere i Udtryksmaaden end i Realiteten. I den Rubrik, som er overstrevet „Tjenestetiden“, forekommer snart det Udtryk „over 20 Aar“ og snart det Udtryk „20 Aar“ o. s. v. Denne Forskjel maa nødvendigviis gjøres, da Pensionen ikke kan regnes lige høit i begge Tilfælde . . .

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at Schemaet ikke foreligger til Bøtering. Om der har indseuet sig en Urigtighed eller ikke, det veed jeg ikke; men det er ganske udenfor Sagen.

Meier: Jeg troede, at Schemaet, der bestemmer Pensionernes Størrelse, hørte med under Forhandlingen.

Formanden: Nei, Schemaet foreligger ikke til Forhandling.

Raben: Jeg har fra Begyndelsen af havt god Tro til, at mit Endringsforslag dog maaskee kunde passere gjennem Thinget; men efter hvad navnlig den ærede Rigsdagsmand for Hofbet har anført, saa er jeg endnu mere bleven bestyrket i den Overbeviisning. Den ærede Rigsdagsmand har nemlig erklæret, at han ikke kunde billige mit Endringsforslag; men han har ikke i sin Motivering derfor anført nogensomhelst Grund. Jeg siger: han har ikke anført nogensomhelst Grund derfor; thi hvad han anførte, at Forslaget ikkun er kommet fra et Medlem af Rigsdagen og ikke fra Ministeriet, det kan jeg ikke — og sandsynligviis heller ikke de andre Herrer med mig — ansee for fyldestgjørende. Man misforstaaer Begrebet om Initiativet, som den danske Rigsdag har, naar man, som for Exempel i denne Sag, vil sige: „det er muligt, at den er rigtig; men den er ikke kommet igjennem Ministeriet, og vi ville derfor ikke antage den“.